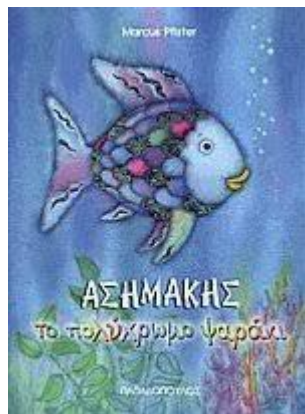

Ασημάκης, το πολύχρωμο ψαράκι

Pfister Marcus

Μέσα στα βάθη της θάλασσας ζούσε ένα ψαράκι, ίσως το ομορφότερο σε ολόκληρο τον ωκεανό. Τα λέπια του είχαν τα χρώματα του ουράνιου τόξου και ανάμεσά τους υπήρχαν μερικά αστραφτερά, στο χρώμα του ασημιού!

Τα άλλα ψάρια το θαύμαζαν για την ομορφιά του. το φώναζαν Ασημάκη, πολύχρωμο ψαράκι. «Έλα, Ασημάκη!» του έλεγαν. «Έλα να παίξεις μαζί μας!» Αλλά εκείνος τα προσπερνούσε κολυμπώντας περήφανα και σιωπηλά με τα ασημένια λέπια του να λαμποκοπούν.

Μια μέρα ο Ασημάκης είδε ένα μικρό γαλάζιο ψαράκι να τον ακολουθεί. «Ασημάκη, περίμένε με!» του φώναζε. «Σε παρακαλώ, δώσε μου ένα από τα αστραφτερά σου λέπια. Είναι τόσο όμορφα και εσύ έχεις τόσα πολλά!».

«Τι; Θέλεις να σου δώσω ένα από τα μοναδικά μου λέπια; Μα ποιος νομίζεις ότι είσαι;» είπε ο Ασημάκης. «Φύγε από μπροστά μου!» τρομαγμένο το μικρό ψαράκι, κολύπησε μακριά. Ήταν τόσο στενοχωρημένο που είπε σε όλους τους φίλους του τι είχε συμβεί. Από εκείνη τη στιγμή κανείς δεν πλησίαζε πια τον Ασημάκη. Μόλις τον έβλεπαν, έφευγαν μακριά του.

Ο Ασημάκης ένιωθε τώρα τόσο μόνος! Τι να τα κάνει τα αστραφτερά και λαμπερά του λέπια, αν δεν τα θαυμάζει κανείς. «Μα αφού είμαι τόσο όμορφος» παραπονέθηκε μια μέρα στον αστερία «γιατί κανείς δε με συμπαθεί;». «Δεν μπορώ να σου απαντήσω εγώ σ' αυτό» είπε ο αστερίας. «Αλλά, αν πας πέρα από τον κοραλλένιο ύφαλο, θα βρεις σε μια βαθιά σπηλιά το σοφό χταπόδι. Αυτό ίσως, μπορέσει να σε βοηθήσει.»

Ο Ασημάκης κολύμπησε και βρήκε τη σπηλιά. Ήταν πολύ σκοτεινά και δεν έβλεπε τίποτα. Μα ξαφνικά είδε δύο μάτια να τον κοιτούν και το σοφό χταπόδι εμφανίστηκε μπροστά του.

«Σε περίμενα» του είπε το χταπόδι με βαθιά φωνή. «Τα κύματα μου είπαν την ιστορία σου. Άκου λοιπόν, τη συμβουλή μου! Να δώσεις από ένα αστραφτερό σου λέπι σε κάθε ψαράκι. Ακόμα κι αν δεν είσαι πια ο ομορφότερος, θα ανακαλύψεις την ευτυχία.»

«Μα δεν ...» προσπάθησε να ψελλίσει ο Ασημάκης, αλλά το σοφό χταπόδι είχε ήδη εξαφανιστεί, αφήνοντας πίσω του ένα σύννεφο μελανιού. Να δώσει τα λέπια του; Τα πανέμορφα, λαμπερά, αστραφτερά του λέπια; Ποτέ! Πώς θα μπορούσε να είναι ευτυχισμένος χωρίς αυτά;

Ξαφνικά ένιωσε ένα μικρό πτερύγιο να τον αγγίζει. Ήταν πάλι το μικρό γαλάζιο ψαράκι! «Ασημάκη, σε παρακαλώ, μη θυμώνεις. Θα ήθελα μόνο ένα μικρό λέπι» είπε το μικρό ψαράκι. Ο Ασημάκης το σκέφτηκε λίγο. Ένα μόνο πολύ πολύ μικρό αστραφτερό λέπι; Ναι ... ίσως ένα λέπι να μην του έλειπε και τόσο.

Προσεχτικά ο Ασημάκης τράβηξε το μικρότερό του λέπι και το έδωσε στο μικρό ψαράκι. «Σ' ευχαριστώ! Σ' ευχαριστώ πολύ!» είπε χαρούμενο το μικρό γαλάζιο ψαράκι στερεώνοντας το λαμπερό λέπι ανάμεσα στα δικά του. κι ο Ασημάκης, βλέποντας το μικρό γαλάζιο ψαράκι να κολυμπάει χαρούμενο πέρα δώθε δείχνοντας το ολοκαίνουριο αστραφτερό του λέπι, ένιωσε ένα τελείως άγνωστο συναίσθημα να πλημμυρίζει την καρδιά του.

Δεν πέρασε πολλή ώρα κι ο Ασημάκης βρέθηκε περικυκλωμένος από τα άλλα ψάρια, που ήθελαν κι αυτά από ένα λαμπερό λέπι. Έτσι, ο Ασημάκης μοίρασε τα λέπια του αριστερά και δεξιά. Κι όσο τα έδινε τόσο πιο χαρούμενος γινόταν. Όταν όλα τα ψάρια πήραν από ένα, τότε ένιωσε επιτέλους ευτυχισμένος ανάμεσά τους.

Ο Ασημάκης κράτησε μόνο ένα αστραφτερό λέπι. Κι ενώ είχε δώσει ό,τι πιο πολύτιμο είχε, αισθανόταν πιο χαρούμενος παρά ποτέ. «Έλα, Ασημάκη» του φώναξαν οι φίλοι του «έλα να παίξεις μαζί μας!» κι εκείνος κολύμπησε ευτυχισμένος κοντά τους.